

Деякі керівники вугільних трестів Донбасу не бояться з негідною практикою окозамілювання, ліберально ставляться до всяких «приписок», дутих зведень.

— Чого це його так рознесло?
— Того, що всі надувають.

Мал. О. КОЗЮРЕНКА

ЧЕРЕЦЬ

№ 22

РІК ВИДАННЯ XVI

ЦІНА 1 КРБ.

КІЇВ. ЛІСТОПАД

1956

ВІ О б'їзд

Коли Іван Тихонович Заєць опинився в кріслі начальника Тернопільського облмісцевпаливпрому, він одразу ж зрозумів, що малолітражний «Москвич» — це зовсім не та машина, яка відповідає його службовому рангу.

— Потрібна «Победа! — І підняв він на ноги всіх підлеглих.

— А гроші? — спитали підлеглі. — Нема ж на це асигнувань.

— Асигнувань?.. Не асигнування треба мати, а — голову.

Що голова у Івана Тихоновича дійсно є, працівники облмісцевпаливпрому переконалися після того, коли він з'явився перед ними у блискучій зеленій «Победі».

— Купили?

Начальник посміхнувся:

— Дістав...

Яким чином, про це треба питати не в Івана Тихоновича, а в колгоспників артілі «Перемога», Скалатського району.

Якось сюди навідався начальник облмісцевпаливпрому і, зустрівшись з головою колгоспу, делікатно спитав його:

— Тобі цегла потрібна?

Голова, звичайно, підтверджив, що цегла дуже і дуже потрібна колгоспові.

— А мені потрібна «Победа», — сказав обласний начальник, скосивши око на зелену машину, що стояла перед вікнами правління.

— А як з оформленням?

Іван Тихонович заспокоїв його.

— Це вже моя морока.

І дійсно, поморочитись йому довелося. Не легка і не дуже беззпечна це справа — провести таку операцію поза банком. Але, спасибо голові виконкуму Скалатської ради т. Іщенкові, провернув.

— Бачите мою машину, — показав т. Іщенко на свою «Победу». — Теж недавно в одному з наших колгоспів придбав.

І, підморгнувши Іванові Тихоновичу, дав:

— Головне, щоб було рішення колгоспних зборів. А вже коли ми в райвиконкомі те рішення підтвердимо, то ніякий фінансовий комар носа не підточить.

Правду кажучи, не дуже тоді вірилося начальникові облмісцевпаливпрому, що такі операції можуть пройти безкарно.

А коли Іван Тихонович переконався, що ніхто за це не карає, то придбав ще дві автомашини — одну в колгоспі «І Травня», а другу в колгоспі ім. К. Маркса. І теж не за гроші, а за цеглу й черепицю, які виробляють підприємства, підпорядковані облмісцевпаливпромові.

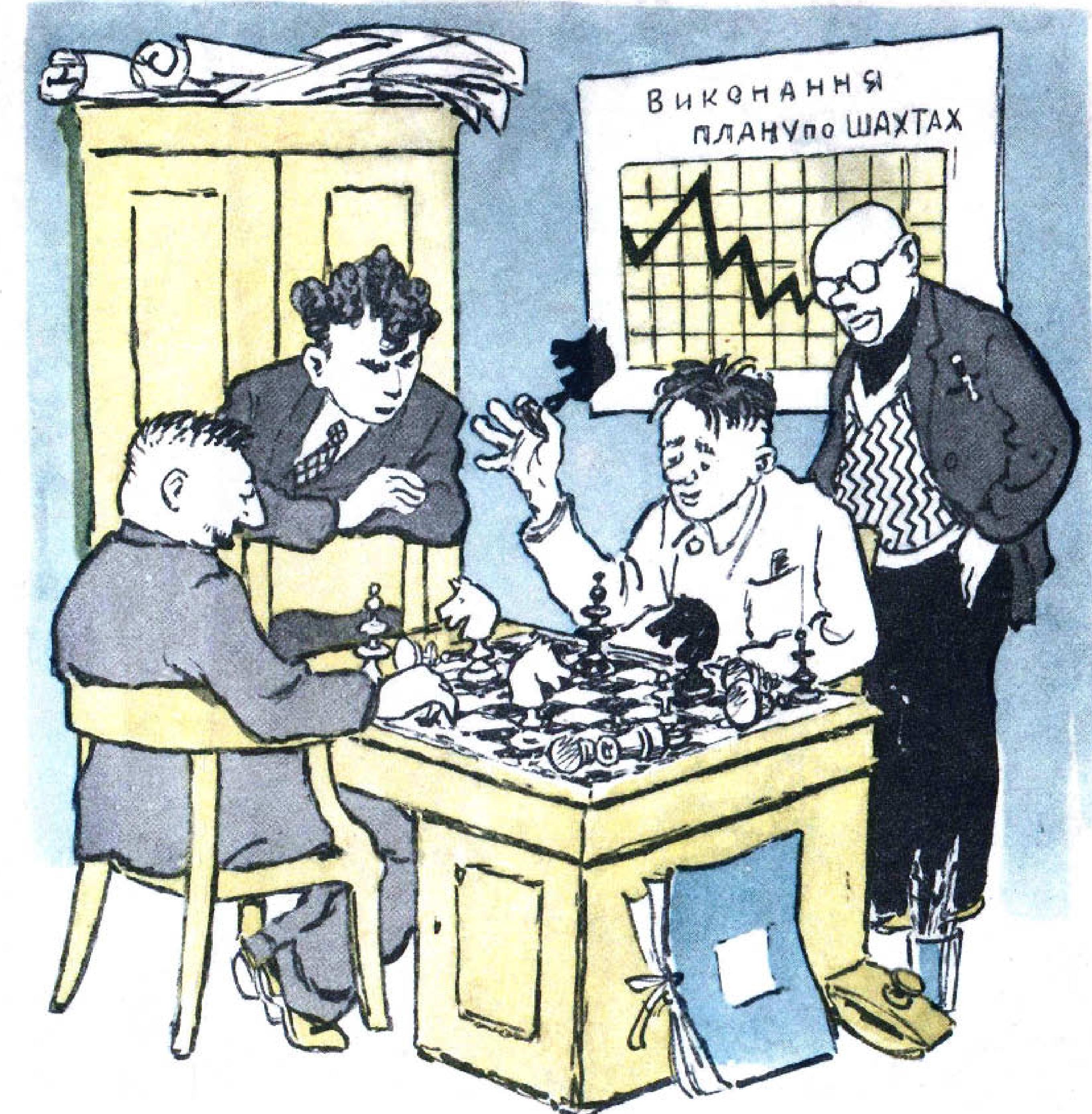
То нічого, що ті підприємства не виконують своїх договірних зобов'язань, не відвантажують продукцію тим, хто має наряди.

Договір, як і банк, можна обіхати стороною.

Тим паче — на блискучій персональній машині, яка так багато солідності надає тому, хто в ній сидить.

О. ОДИНЕЦЬ.

м. Тернопіль.

«Коногони» з шахтоуправління.

Часто можна почути таку фразу:

— Ти дай мені мільйон, то я тобі такого наріблю, що тільки ахнеш!

І справді.

У Кривому Розі на руднику імені Карла Лібкнешта з мільйонами такого нарібили, що всі ахкають і охкають.

Є на руднику лікарня. Це єдина старовина, яка залишилася від далеких дореволюційних часів.

Тісна вона, як мишача нора. На лікування цієї стародавньої лікарні щороку витрачається багато сил і коштів.

Зраділо населення рудника, коли довідалось, що Міністерство чорної металургії затвердило проект будівництва нової лікарні вартістю 5 мільйонів 396 тисяч карбованців.

Керуючий трестом «Кривбасрудбуд» т. Подлєпа зразу ж викликав до себе начальника будівельного управління № 5 Мороза.

— Ну, як, Анатолію Митрофановичу, двинемо?

— Ще й як двинемо, Олександре Пантелеймоновичу! Збудуємо лікарню, ціле лікувальне містечко збудуємо!

Це було торік. А влітку цього року робітники побачили, що вони передчасно раділи. Лікарню треба здавати у четвертому кварталі 1956 року, а будівельні роботи виконано лише на третину.

Скликали на руднику загальні збори, запросили на них представників будівельного управління № 5, почали їх критикувати, почали їм докоряти. Але бувалі в бувальцях будівельники так били себе в груди, так самокритикувалися, такі обіцянки давали, що аж у залі гуло.

А після зборів будівництво лікарні... зовсім припинилось. Почали організації рудника й окремі робітники скарги писати на горе-будівельників. А хіба Подлепа і Мороз неписьменні? Вони відписуються від тих скарг куди краще, ніж будують.

І ось картина: одні будинки виведено наполовину, інші покріті небом. У густих та високих бур'янах лежать віконні рами та будівельні матеріали. Обвалиється незакінчена теплотраса, хоч зализобетонні плити для перекриття траси валяються поряд.

«Двинали!»

Не пощастило рудникові і з будівництвом моста через річку Саксагань. На це будівництво асигновано 1 мільйон 183 тисячі карбованців. Схопило той мільйон те ж знамените будівління № 5, почало і «двинуло». Насипали на правому березі чималу гору піску та на тому й зупинилися.

Виходить, що одних мільйонів мало. Голова до них потрібна. Тоді можна й «двинути»!

I. ІВАШКЕВІЧ.
Дніпропетровська область.

З ОДНОГО БОКУ І З ДРУГОГО БОКУ

Професор читає студентам лекцію.

— Товар, як ви знаєте, це...

— Хіба ви не бачите, що це за товар?! — долітає до аудиторії інший голос. — Уесь світ обійтися, кращого не знайдете. Не картопля, а золото!

Професор нервувє. Щоб заглушити розмови про картоплю, професор уже не читає лекцію, а кричить:

— Отже, ми дійшли до висновку, що додаткова вартість сама по собі...

Але й крик не допомагає. Студенти чують той же настирливий голос:

— Сама картопля сюди не прилітає. Її треба викопати, доставити на перевалку, з перевалки — на базу, з бази — в магазин. От вам і додаткова вартість...

Так відбувається навчання в Дніпропетровському державному університеті.

З одного боку тут трудиться професор, з другого — продавець.

В одній залі викладають політичну економію, в іншій — картоплю для продажу.

І не тільки картоплю... Бо овочевий магазин, розміщений поряд з кафедрою політекономії, — не єдиний в університеті. Під дахом цього ж навчального закладу знайшли собі притулок і магазин тканин, і комунгоспівська перукарня, і навіть... виноробний завод.

А півтори тисячі студентів, через нестачу учбових приміщень, вимушенні навчатися в орендованих шкільних класах.

Важко дается студентам навчання.

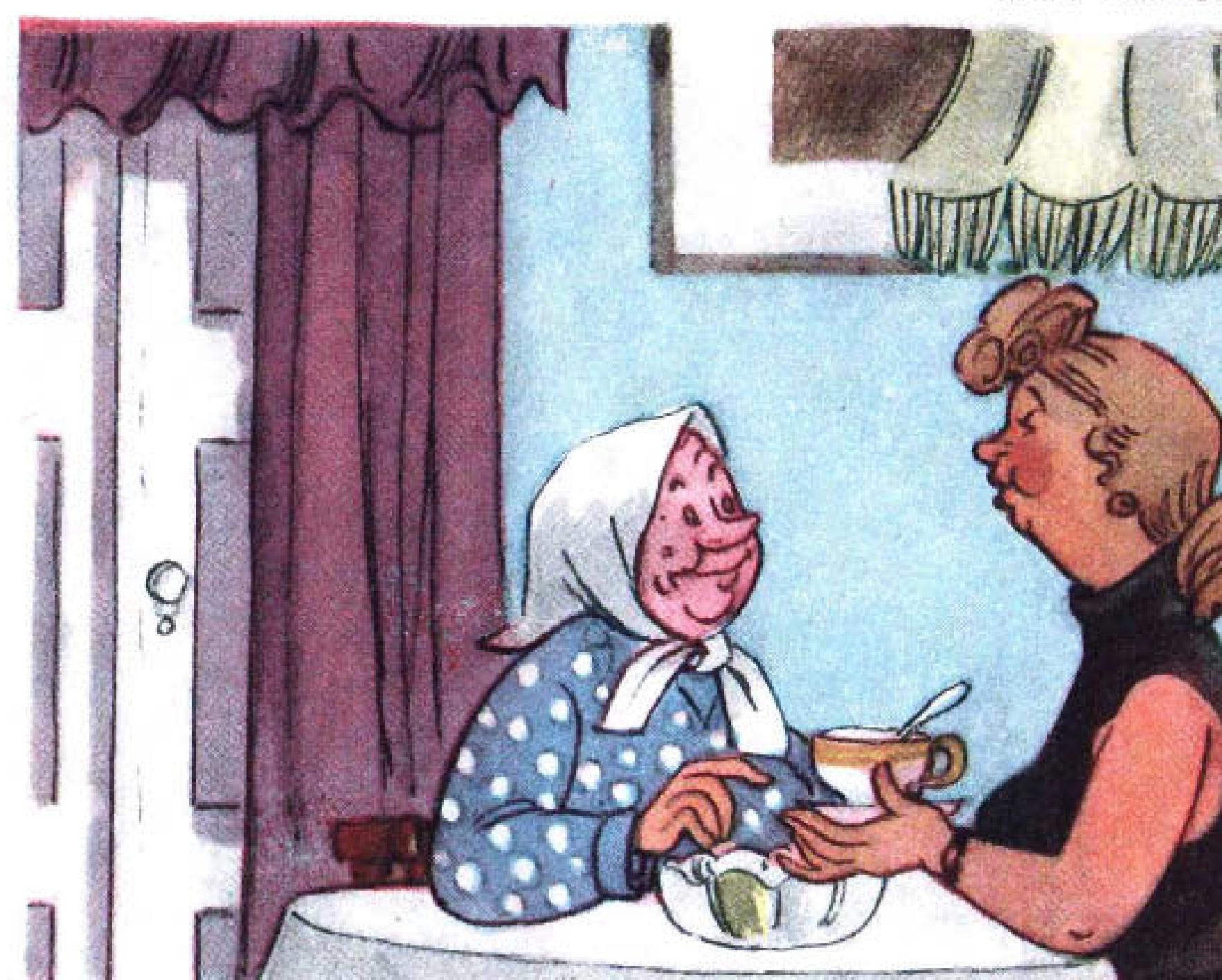
— А нам ще важче, — бідкається голова виконкому Жовтневої райради м. Дніпропетровська т. Амбросієнко. — Нам треба розширити торгівлю. А за рахунок чого її розшириш...

І справді — за рахунок чого?

Доведеться, мабуть, студентам ще трохи потіснитися.

А ще краще було б, якби вони зовсім вибралися зного університетського будинку та передали його в розпорядження т. Амбросієнка.

Тоді б і з вивіскою в нього менше мороки було б. Стер би кінцівку «ситет», а замість ней приспав літери «маг». От і вийшло б — «УНІВЕРМАГ».

Мал. БЕ-ША.

ДОРОГИЙ ПЕРЧЕ!

Директор Комарівського маслозаводу на Чернігівщині т. Білій І. І. — великий винахідник. Послухай, що він винайшов.

Коли електростанція стала на ремонт, він сказав:

— Не будемо лампи й гас купувати! Не дозволю державну копійку розтринькувати! Обідемося відходами виробництва.

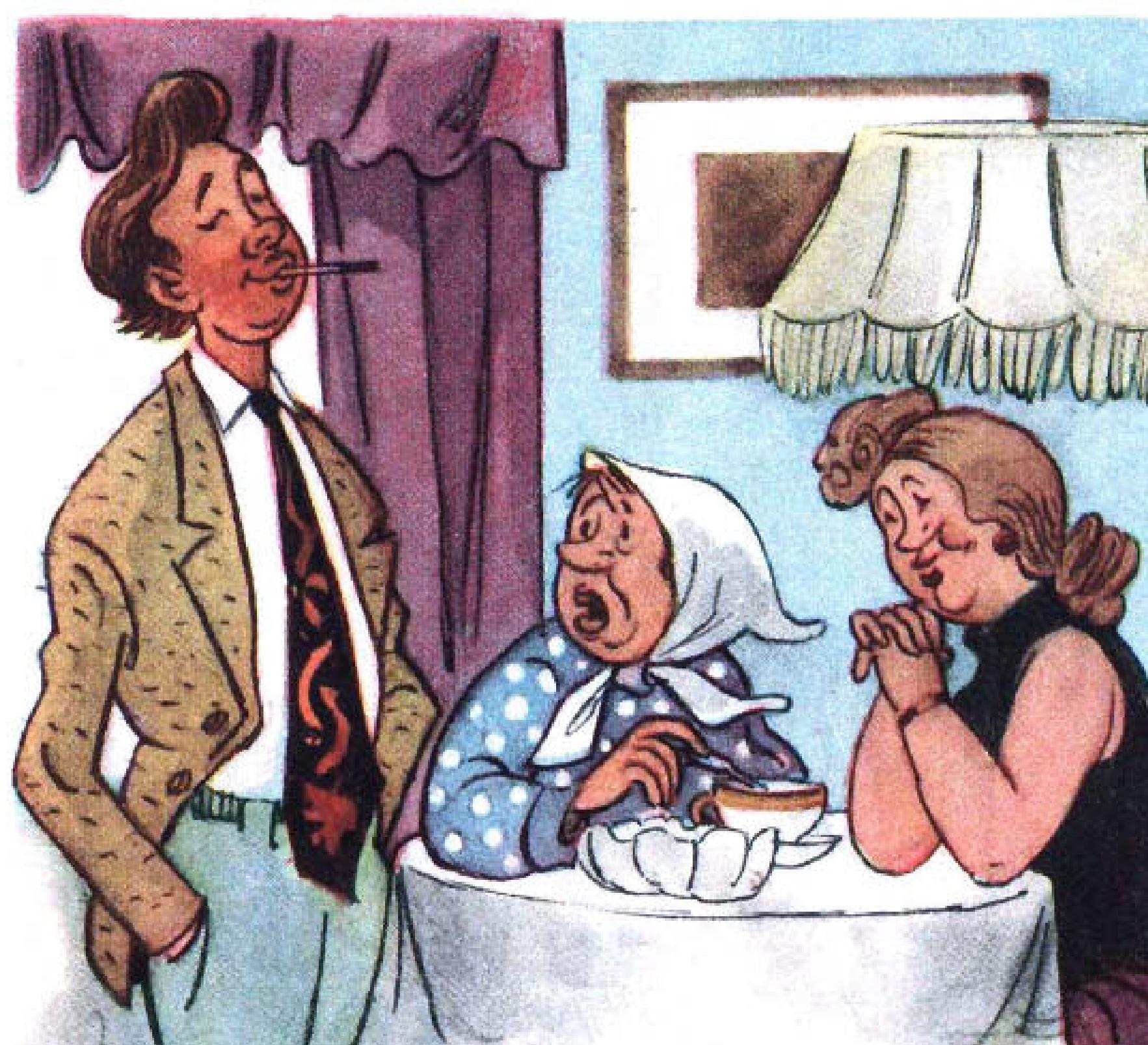
Дійсно, завод було ілюміновано. У каганці щоночі заливались «відходи» — вершкове масло «екстра». Діло пішло, як по маслу! З квітня по серпень цього року спалено 150 кг масла!

Правда, геніально? Не треба ні гасу, ні ламп! Те, що для покриття витрат залиувався процент жирності молока, — це добринці! Головне те, що державна копійка економиться».

Чи не візьмешся ти, дорогий Перче, популяризувати винахід Білого, скажемо, хоча б через прокуратуру?

Ів. ЛІСОВИЙ.

— Можна глянути на малого, якого я буду нянчати?

— Будь ласка. Едику! Йди сюди, дитинко!

В ЧОТИРИ РЯДОЧКИ

У Івана дивні руки
Дивовижні роблять штуки:
Все він ними «дістає»,
Бо до них все пристає.

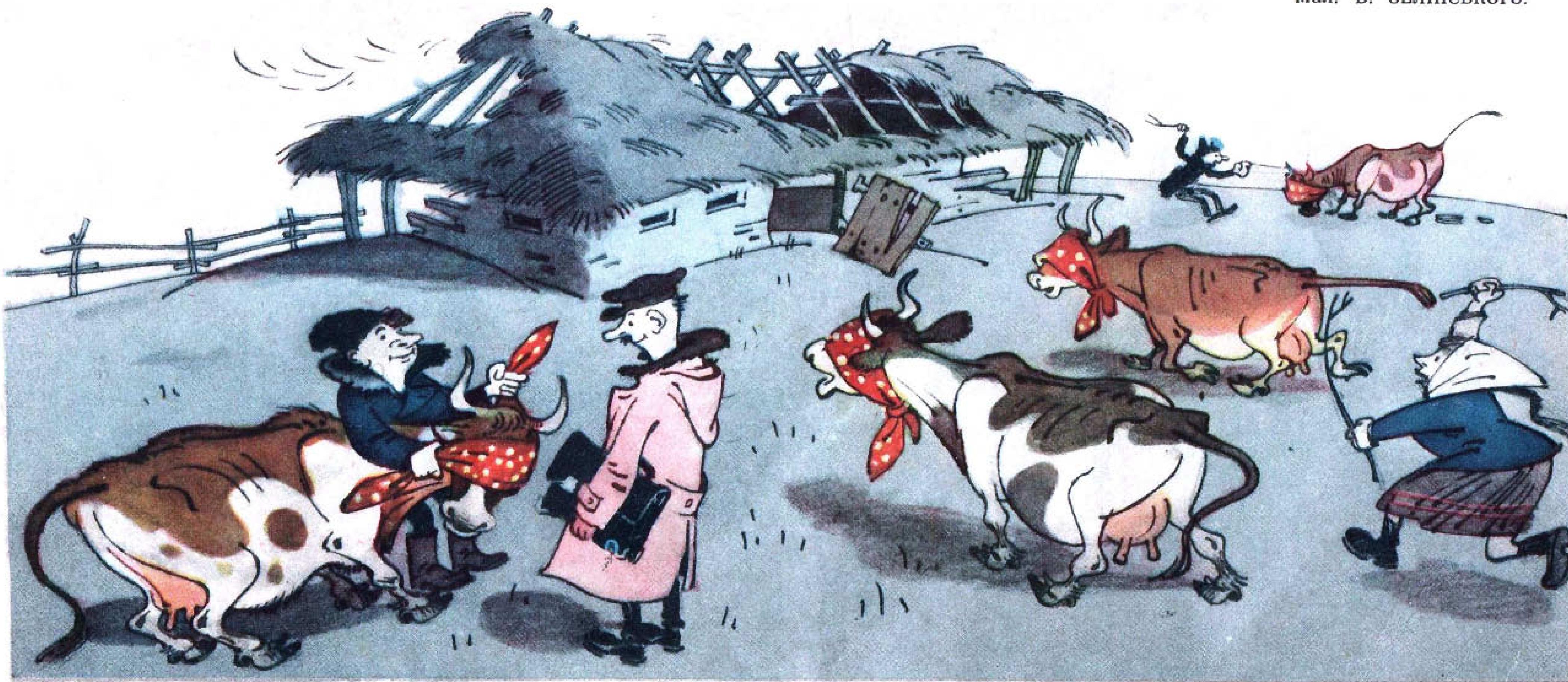
Вставив Сидір у розмові
Про комбайні бурякові:
— От якби до них додати
Самогонні агрегати!

В. СТЕПАНОВ.

Ст. Плетений Ташлик.
Одеської залізниці.

НА ЗИМОВІ КВАРТИРИ

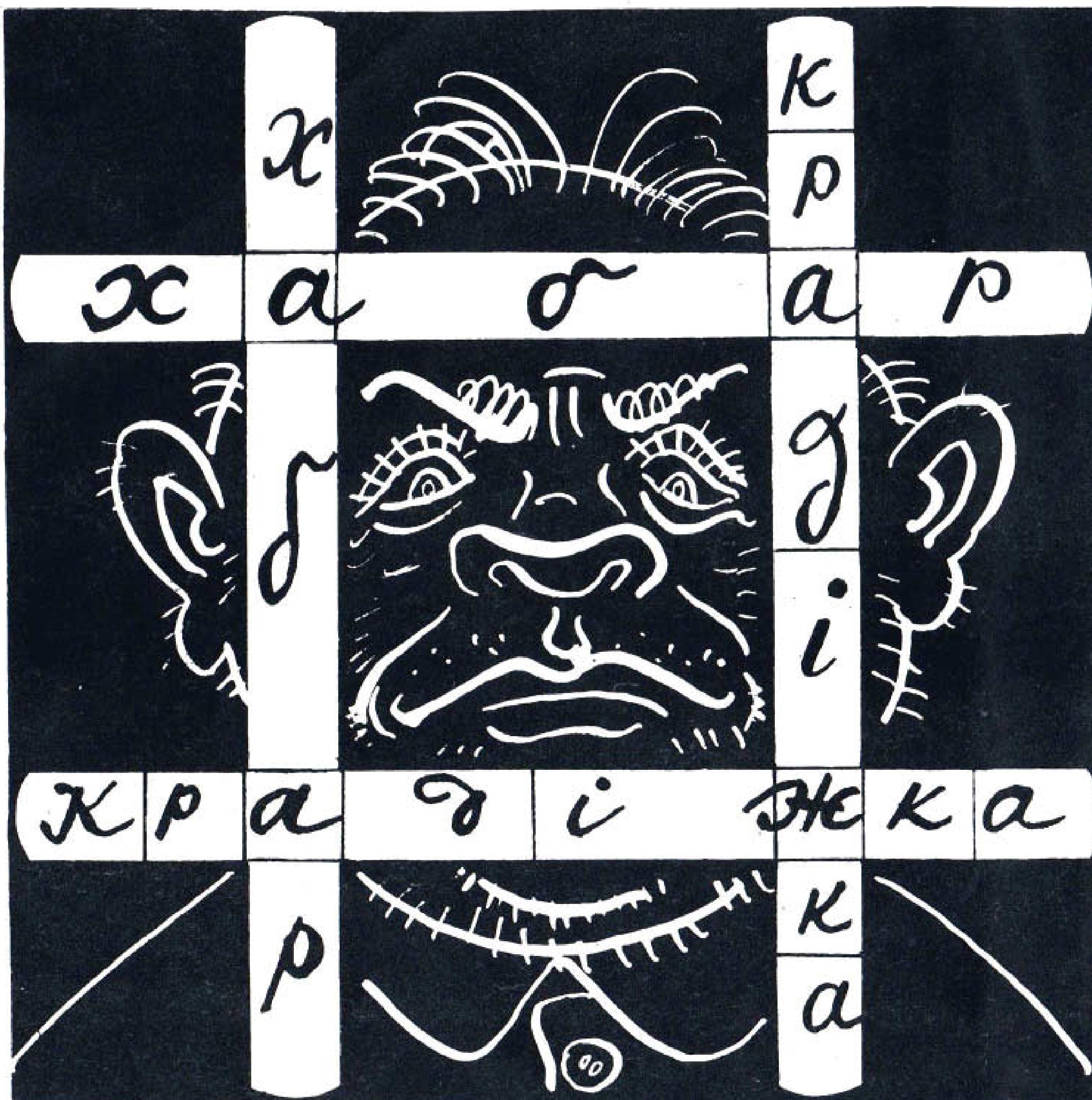
Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО.

— Що з ними?
— Корівника бояться.

КРИМІНАЛЬНИЙ КРОСВОРД...

Мал. Л. КАПЛАНА.

...правильно розв'язаний одним нарсудом.

БУДІВЕЛЬНА ЗАГАДКА

Коли начальник будівельного управління тресту «Краснолуччугілля» т. Іванцов відвідав шахту 17-17-біс його попросили відгадати загадку: «Без вікон, без дверей — повна хата людей...»

Думав, думав чоловік, а відповісти не зміг. Тоді на допомогу прийшли шахтарі. Привели начальника будівельного управління до одного солідного будинку і сказали йому:

— А от і розгадка.

Начальник покліпав очима і сказав:

— Цей будинок мені знайомий. Він нагадує один наш об'єкт.

І т. Іванцов не помилився.

П'ять років тому трест «Краснолуччугілля» вирішив зробити подарунок гірникам шахти 17-17-біс — збудувати для них банно-пральний комбінат. І почав трест будувати. Комбінат ріс, ріс і незабаром розрісся на всю свою проектну потужність.

Будівельники вже стіни вивели і дах поставили. Вже на повний хід розгорнувся монтаж устаткування... Залишилося тільки поставити пральну машину — і комбінат можна було б здати в експлуатацію.

Можна було б... Та пральну машину не поставили і тому ніхто комбінату у будівельників не прийняв.

Минув час, і збудований комбінат почав «розбудовуватись». Насамперед з нього повиривали всі віконні рами. Потім — двері. Потім — почали зривати підлогу... Те, чого не встигли зняти будівельники, тепер потихеньку та помаленьку розтягають індивідуальні забудівники.

Дивлячись на рештки банно-прального комбінату, гірники шахти 17-17-біс допитуються:

— Хто ж відповідає за це неподобство?

Мовчить трест. Мовчить будівельне управління тресту.

Неваже так і залишиться невідгаданою ця немудра будівельна загадка?

(БАЙКА)

Коли відповідельна Лисина,
У легковій машині наколисана,
Лягла у дома відпочить,
То через мить
Прилинула до Носа Муха
І мову завела:
— Добривечір! Зажди ж, не дмухай!
Як поживаєш? Як діла?
— Ох-ох, — торочить Ніс крізь хропіт, —
Морока й клопіт:
Я ж у начальства на виду
І лінію його веду.
Авторитетністю підпертій
І пристосований до змін,
Для нижчих чином я сопу задертий,
А старшим — шлю уклін.
З моєю участю оглядний, повновидий
Гордій Іванович Стрибун
Звик виступати із трибуни
І кидати репліки з президії. —
Тут обізвалася Губа:
— А я хіба
В діяльності начальства менше значу?
Мене воно копилить кожен раз,
Щоб враження від сказаних ним фраз
Було величнішим, щоб знали грізну вдачу...

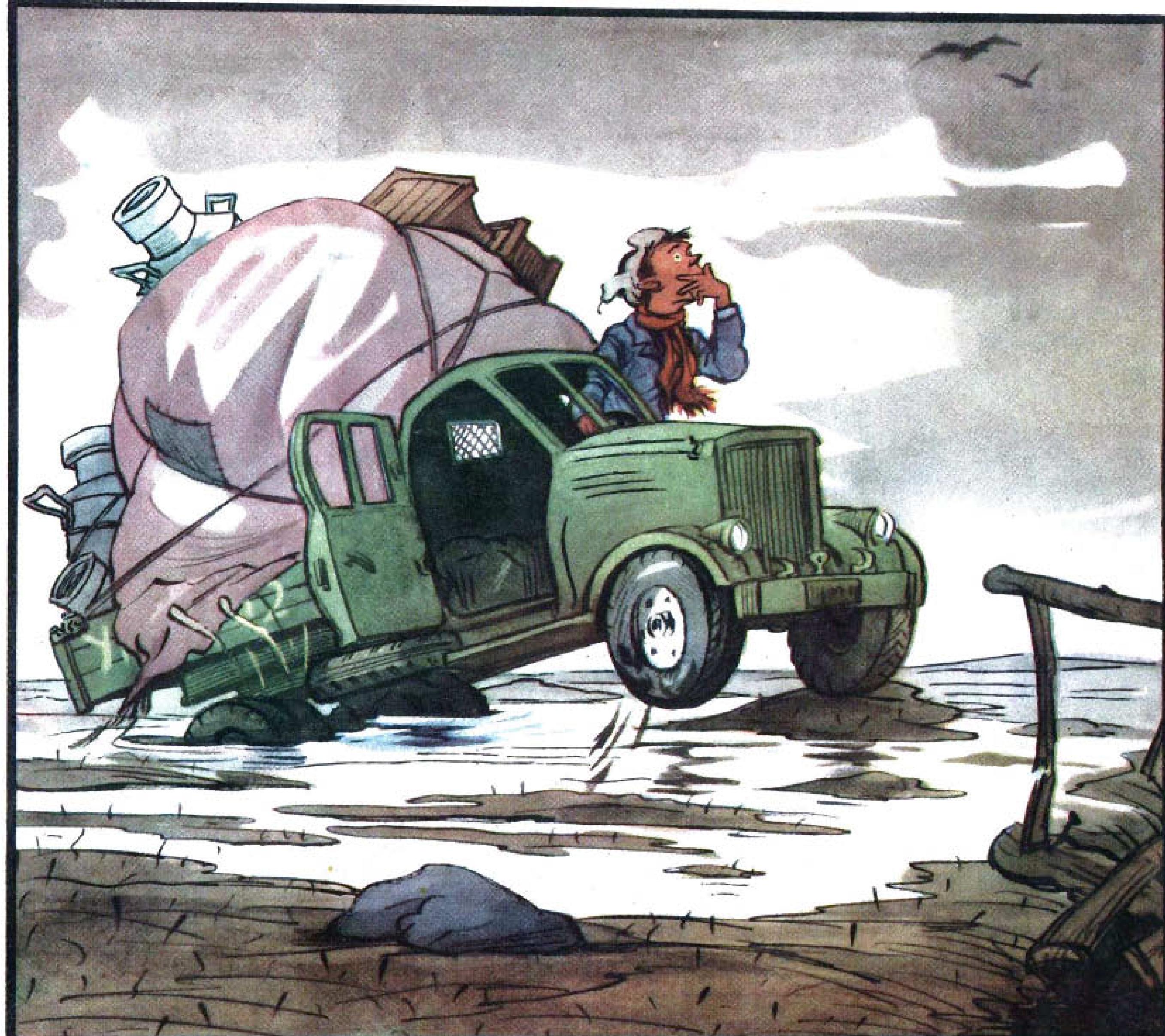
В речах цих є мораль. Гаразд було б
Якби її збагнув начальствуєчий Лоб.

П. ОМЕЛЬЧЕНКО.

с. Харліївка,
Попільнянського району,
Житомирської області.

МРІЇ НА ДОРОГАХ

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА.

— Чому я не сокіл, чому не літаю?..

Асоціація користувачів Суецьким каналом.

АНЕКДОТИ ПРО ХОДЖУ НАСРЕДДІНА

(ТУРЕЦЬКИЙ ФОЛЬКЛОР)

ПРОВИНА

Одного разу на горбі до Ходжі Насреддіна забрався віл і нарівнів там шкоди. Ходжа дуже розгнівався, схопив палицю і хотів побити зухвалого вола, але той утік.

Через кілька тижнів, йдучи на базар, Ходжа зустрів підвodu, запряжену парою волів. В одному з них він упізнав того бешкетника, який потолочив йому горбід. Недовго думаючи, Ходжа схопив палицю і кілька разів удалив вола.

Хазайн підводи, здивований таким несподіваним нападом, запитав:

— Чоловіче добрий! Чого тобі треба? Що ти хочеш від моого вола?

Ходжа пильно подививсь на хазайнів і відповів:

— Не втручайся в наші справи. Віл провину знає. І пішов собі геть.

НОВИЙ ДІМ

Якось в дім до Ходжі Насреддіна вдерлися злодії, похапцем зв'язали в клунок дещо з речей і пішли. Не сказавши їм ні слова, Ходжа швиденько зібрав решту своїх речей, взяв їх на плечі й пішов за злодіями. Дійшовши до дверей тієї хати, до якої зайшли злодії, Ходжа постукав. Один із злодіїв одчинив двері й, побачивши Ходжу, зніяковів. Але, трохи заспокоївшись, спітав:

— А-а, Ходжа, чого тобі треба?

— Я нічого не хочу,— відповів Ходжа.— Адже ж ми сюди переїбраємося жити. От я й приніс ті речі, що залишились у моєму старому домі.

ХТО ПОКЛАВ У МІШОК?

Забрався Ходжа Насреддін на чужий баштан і почав складати в мішок здоровенні спілі кавуни. Рантом з'явився сторож. Він схопив Ходжу за комір і крикнув над самим вухом:

— Шо ти тут шукаєш, Ходжа?

Ходжа спочатку трохи розгубився, але швидко заспокоївся й відповів:

— І не питай, сину мій. Вчора була буря, оце вона мене сюди закинула.

А сторож питає:

— А хто ж позривав оці кавуни?

— Вітер був такий сильний, що жбурляв мене збоку вбік,— відповів Ходжа.— Щоб якось утриматися на ногах, я чіплявся за кавуни, от вони й поодривалися.

Сторож не на жарт розсердився і сказав:

— Ти не бреши, Ходжа!.. Хто ж їх у мішок поклав?

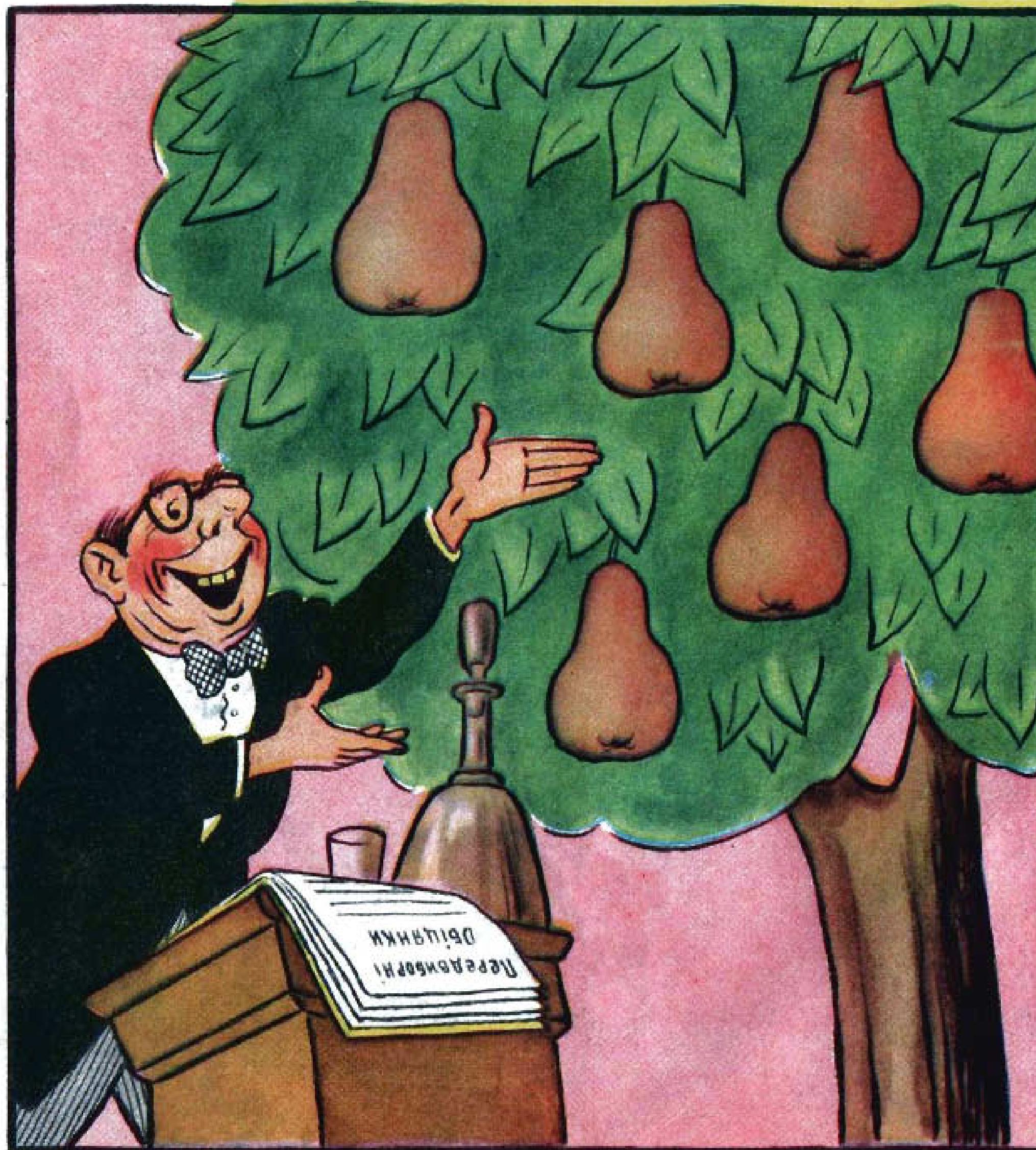
Ходжа по короткому роздумі відповів:

— Я сам про це тепер думаю.

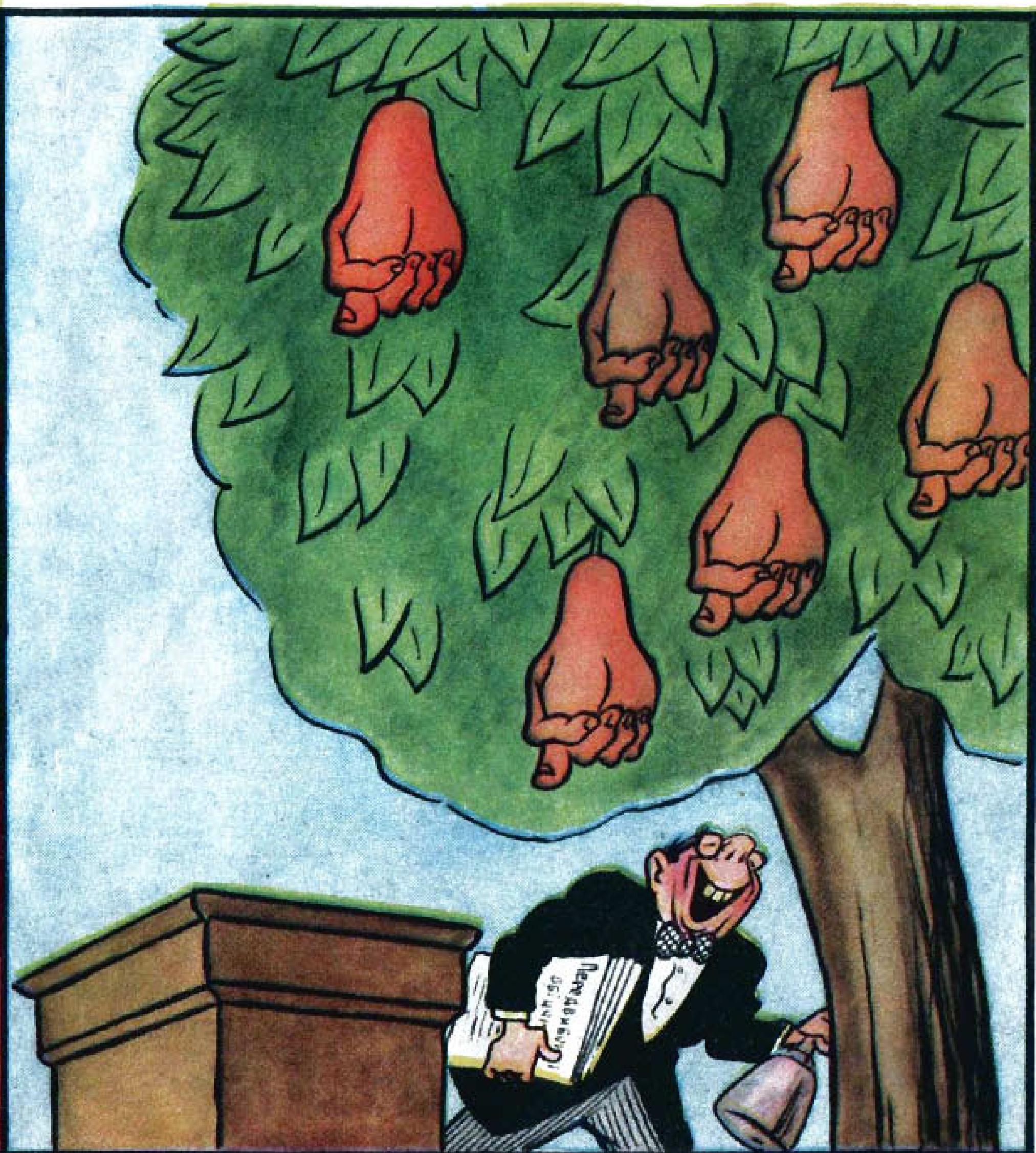
(З газети «У л у с»).
Переклад з турецької.

Мал. І. АЛЕКСАНДРОВИЧА

ДЕСЬ ЗА ОКЕАНОМ

Передвиборні обіцянки...

...і післявиборні «цяцянки».

ПЕКЕЛЬНІ ТЕЛЕМУКИ

Мал. В. КРИМЧЕНКА.

— Не мучте мене цими нудними передачами, краще я в смолі кипітиму!..

ШТИЛЬ у Лубнах

Що там гріх тайти? Чимало є ще у нас баюри і калюж на дорогах і вулицях. Але такої баюри, як у Лубнах, на вулиці Слинська, мабуть, ніде немає. Справжнісіньке тобі море! Жителі вулиці запевняють, що на тій калюжі вже кілька штурмів було. Кажуть, що сам голова міськради тов. Сірченко під час таких штурмів милувався розгнуданою чорною стихією, але й оком ні разу не моргнув, як отої капітан, про якого в «Дітях капітана Гранта» співається.

І досі не моргає.

У баюрі перекидаються вози, загружають машини, тріщать колеса, надриваються мотори, ламаються ресори.

А голова — хоч би тобі моргнув...

Він біля того моря жде погоди. Морозної жде, холодної. Аж навшпиньки спинається, діда Мороза виглядає.

І в тих людей, що їздять через баюру, поки що єдина надія на діда...

Сце нора!

Мале руденьке мишена
В колгоспну лазило комору
І помалесеньку щодня
Воно зерно носило в нору.

Побачив якось комірник
Сліди злодюжки-мишеняни
І в горі руки став ламати,
На все село зчинивши крик:

— Ой, калавур! Мершій сюди!
Ой, що робить?.. Погляньте, люди!

Прокляті миші! Он сліди...
Тепер тюрма.. Нестача буде!

На крик прибіг наш голова
І рахівник у ту комору,
Підрахували — що ж... бува! —
Якраз дві тонни влізло в нору!

І. МИНКО.

с. Кобижча,
Бобровицького району,
Чернігівської області.

СОЛОБКОВЕЦЬКА ПО ПЕРДАХ

Солобковецька райгазета «Соціалістичне село» (на Хмельниччині) в № 76 порадувала читачів таким повідомленням:

«Гуртківці готують ряд пісень... В їх репертуарі також уривки з опери М. Лисенка «Запорожець за Дунаем», народні частівки, і ожини ансамблів».

Про ножний ансамбль багато говорити не будемо. Страшнувато... Хтозна, від чого ця незвичайна назва походить, — від «ніг» чи від «ножів»?

Але автора опери «Запорожець за Дунаем» знати треба.

Бо може дійти до того, що під газетою замість «Тво редактора Ів. Школьник» надрукується «Редактор Іван Карась»...

ХЕВШАЙНІ ПРИГОДИ

ВЕЛИКЕ РЕВІЦІЕ знялося недавно в колгоспі ім. Маленкова, Локачинського району на Волині. Тваринники, разом з завфермою «Ковалчуком», ревли, напившись горілки. Корови ревли, бо цілу добу були не досні, не посні, не нагодовані. А п'яним тваринникам ввіжалося, що того дня вони вивели колгосп з останнього місця по надою молока в районі в числові передових.

ВТРАТИВ дар слова і письма директор Харківського заводу азбестоцементних матеріалів. Про подробиці можна довідатися у Новокаховському лісоторговому складі, який і досі не одержав від заводу давно занаряджених 15 тисяч умовних одиниць шиферу і жодної відповіді на свої численні листи.

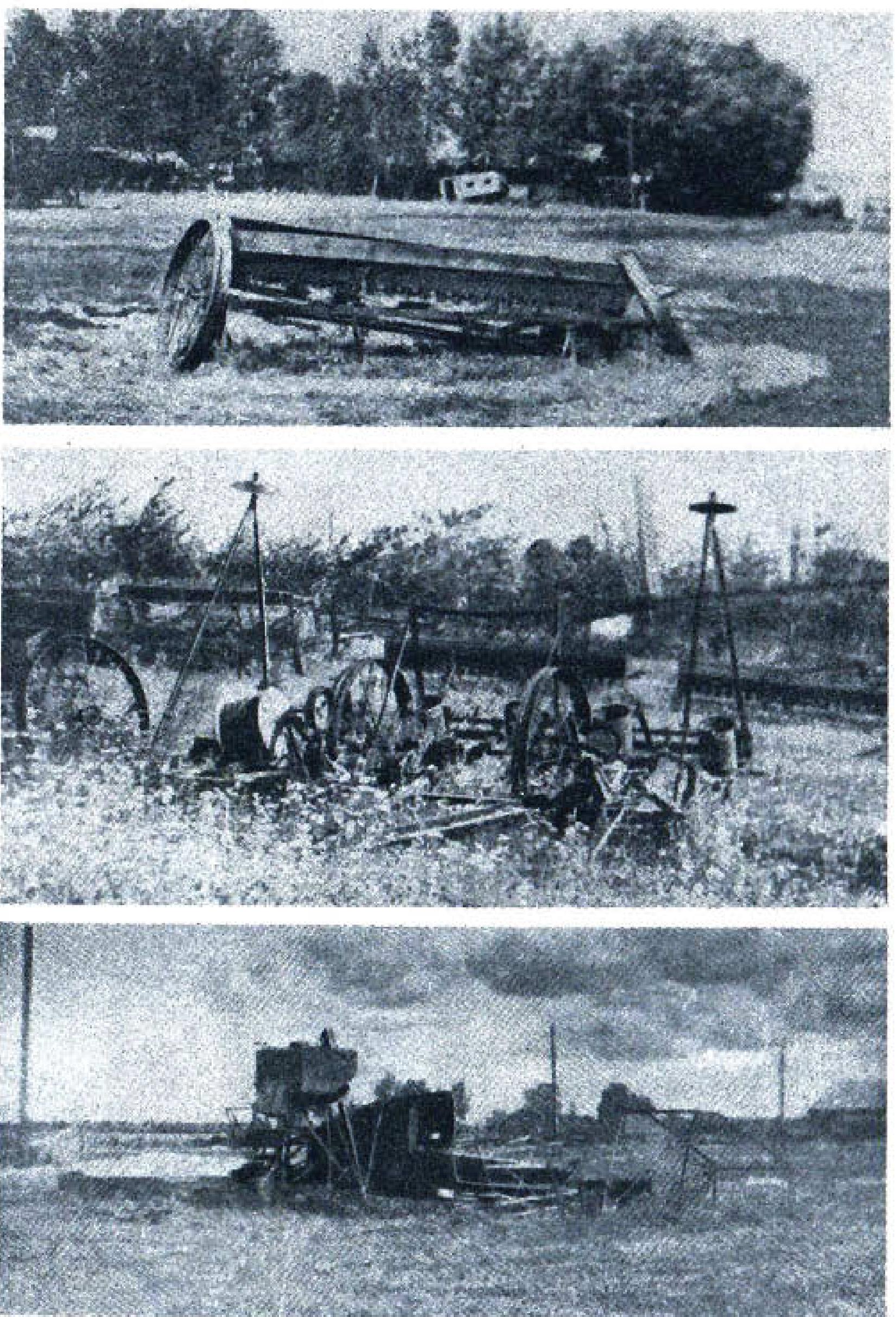

— Хлопці, не валяйте дурні!

Н. МАЗИРКО,
нач. станції Нирково.

З НАШОГО ФОТОАЛЬБОМА

Те, що зображене на верхньому фото, колись звалося зерновою сівалкою. Сівалка чесно виконувала свою роботу. А як до неї поставились?

Єдине, чим втішає себе ця знедолена сільгоспмашинна, це те, що вона не одинока.

Недалеко від неї стоїть у бур'яні квадратно-гніздова сівалка СКГ-6 (фото посередині). Розквадратили й розгніздили її так, що вона вже не воскресне.

А на нижньому фото показано самохідний комбайн С-4. Не ходить більше самохідному по широких степах — повідкручували бідолазі ноги й руки.

Можна було б продовжити цю сумну фоторозповідь. Крім зернового, стоять проти неба 12 бурякових комбайнів СКЕМ-3. Тільки торі вийшли вони з заводу, а на бурякові плантації так і не дійшли, бо їх на машинозвалище затягли.

Видно господаря по подвір'ю. Чиє ж це подвір'я-кладовище? Білопільської МТС на Сумщині.

А хто ж господарі?
Директор МТС Грищенко і головний інженер Третьяков.
І де вони взялися на біду таким хорошим машинам?

ТОВАРИШУ ПЕРЧЕ!

Тобі, певно, відомо, що в механізації обробітку конопель наша наука ще не досягла бажаного. У зв'язку з цим привертає увагу пропозиція одного раціоналізатора: він дійшов до висновку, що можна використовувати асфальтовані шляхи для обмолоту конопель проїжджим транспортом. Гадаєш, що це — жарт? Даремно!

Голова виконкому Станіславської обласної Ради т. Кайкан, автор пропозиції, і не думав жартувати, коли висунув цю ідею. Він уже навіть реалізував її: восени цього року багато колгоспів області вивезли свої коноплі на асфальтовані шляхи для обмолоту.

Чи багато було намолочено цим способом, і сам т. Кайкан сказати не може, а що не одну машину було виведено з ладу — про це достеменно відомо всім, і особливо нам — шляховикам.

До речі, т. Кайкану належить ще одна ідея: це засновання ініціативи на дорожніх магістралях області щоліта сушать зерно.

Як бачиш, Перче, в особі голови облвиконкому ми маємо неабиякого раціоналізатора. Можна тільки пошкодувати, що за свої раціоналізаторські ідеї він ще досі не одержав належної винагороди.

БОРЗОВ,
начальник шляхової дільниці № 887.

Редактор Ф. МАКІВЧУК.

Редакційна колегія: Остап ВИШНЯ, П. ГЛАЗОВИЙ (заст. редактора), О. КОЗЮРЕНКО, О. МИХАЛЕВИЧ, С. ОЛІЙНИК.

Видавництво «Радянська Україна».

Адреса редакції: Київ, Коцюбинського, 7. Тел. 4-73-94. 5-30-31. Передплатна ціна 2 крб. на місяць.

Журнал «Перець» № 22 (345) (на українському языке).

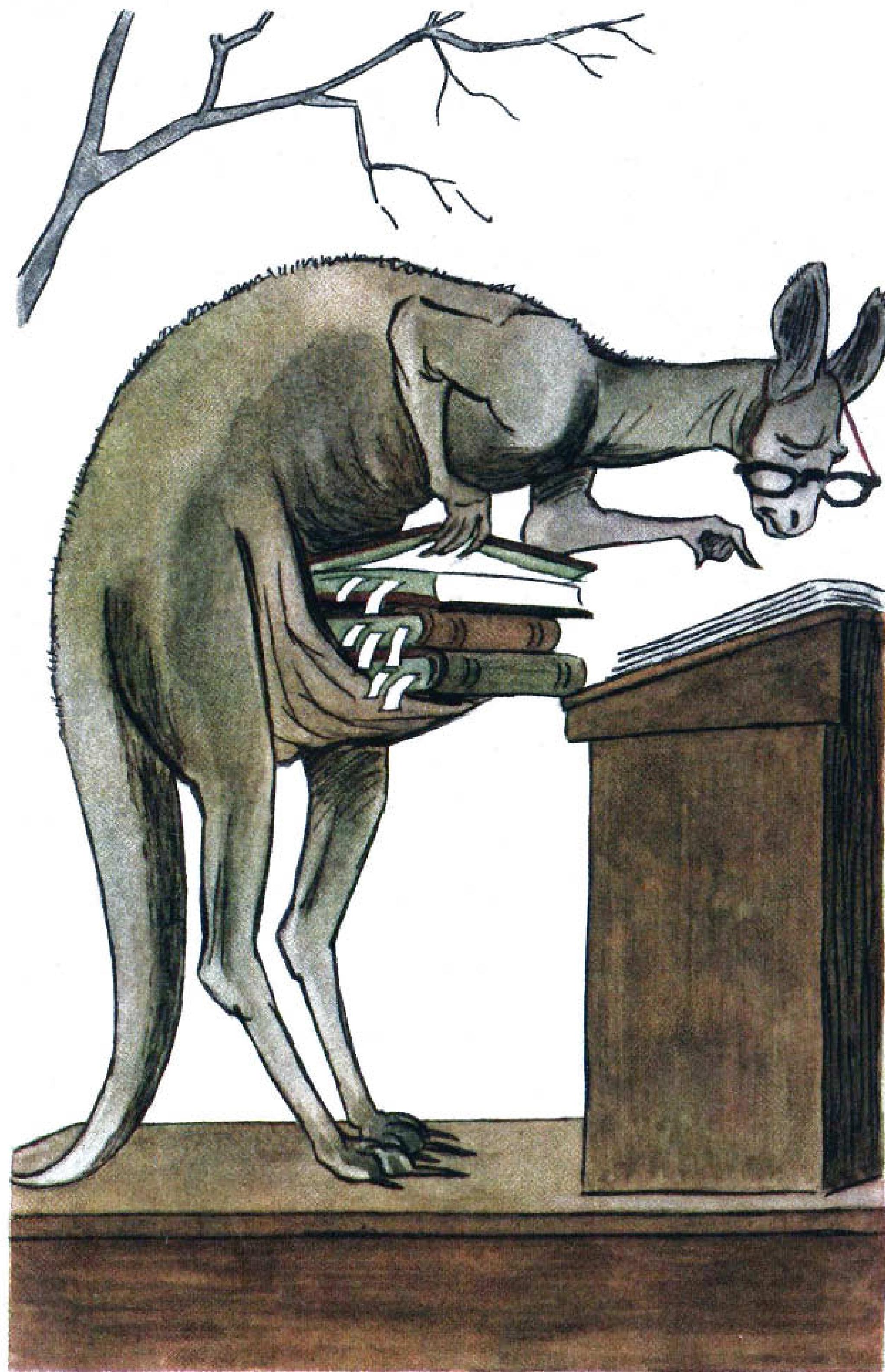
Підписано до друку 14.XI. 1956 р. Папір $70 \times 108\% = 0,75$ пап. арк. 2,05 друк. арк.

БФ 17193.

Друкарня видавництва «Радянська Україна». Київ, Прозорівська, 59.

Зам. 5051. Тираж 150 000 прим.

Отсканировал и обработал А.ЛЕБЕДЕВ для сообщества: PEREC-UA

Лектор у зоопарку.

ПЕРЕЦЬ ДО ПОМОГІ

★ Про те, що у Львівській облспоживспілці занедбали справу з добром кадрів, боротьбу з розтратами, розповідалося у фейлетоні «Маги і чародії» («Перець» № 11).

Заступник голови правління Укоопспілки т. Репринцев повідомив, що наведені у фейлетоні факти повністю ствердилися. У своїй спеціальній постанові правління Укоопспілки суверо попередило голову правління облспоживспілки т. Луника, що коли він до кінця року не доб'ється докорінного поліпшення роботи споживчої кооперації в області, буде поставлено питання про переведення його на цій посаді. Правління Укоопспілки зняло з роботи заступника голови правління облспоживспілки по кадрах Скрипника, а головному бухгалтерові Дядьо оголосило догану.

★ У фейлетоні «Дблайливець» (журнал № 12) писалося про те, що директор Буг-Янівської МТС (Вінничина) Поляк М. І. використовував автотранспорт не за призначенням, передав двигуну Іванівському молочному пункту за молочні відвійки, незаконно одержав премію.

Бюро Калинівського району партії оголосило Поляку догану. Вартість двигуна, оплату за автотранспорт віднесено на його рахунок. Незаконно одержана премія в сумі 1.000 крб. Поляком повернута.

★ «На кривому коніку» — під таким заголовком у «Перці» № 13 було надруковано фейлетон, в якому писалося, що на деяких шахтах Ворошиловградщини не збагачують видобутого вугілля, відвантажують споживачам некондиційне паливо, за що потім виплачують їм великі суми неустойки.

Свердловський та Боково-Антрацитівський райони партії, обговоривши фейлетон, визнали критику правильною. Керівниками шахт і трестів категорично заборонено відвантажувати нестандартне паливо. Важко заходити, які допомагають підвищити якість вугілля при його видобутку.

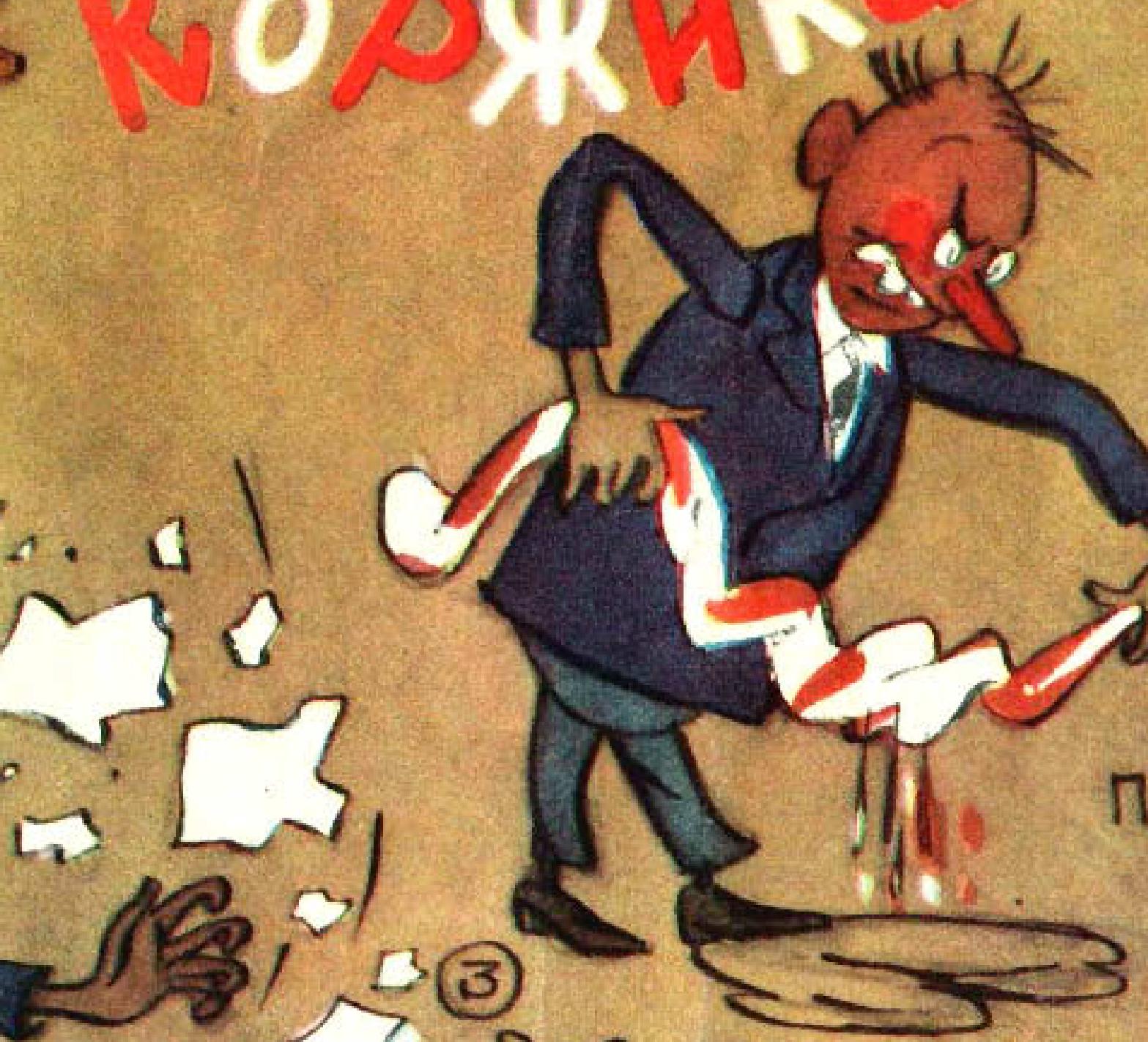
★ Редакції стало відомо про те, що гр. Котлярев Н. Є. з м. Жданова, Сталінської обл., злісно ухиляється від сплати аліментів на виховання свого сина. Прокуратура м. Жданова перевірила цей факт і повідомила, що вироком народного суду першої дільниці Орджонікідзевського району м. Жданова Котляреву Н. Є. засуджено до 1 року ув'язнення.

ЗАЛЬБОМА

Петько Коржика

① Дядя Митя
НАПИСАВ КНИГУ

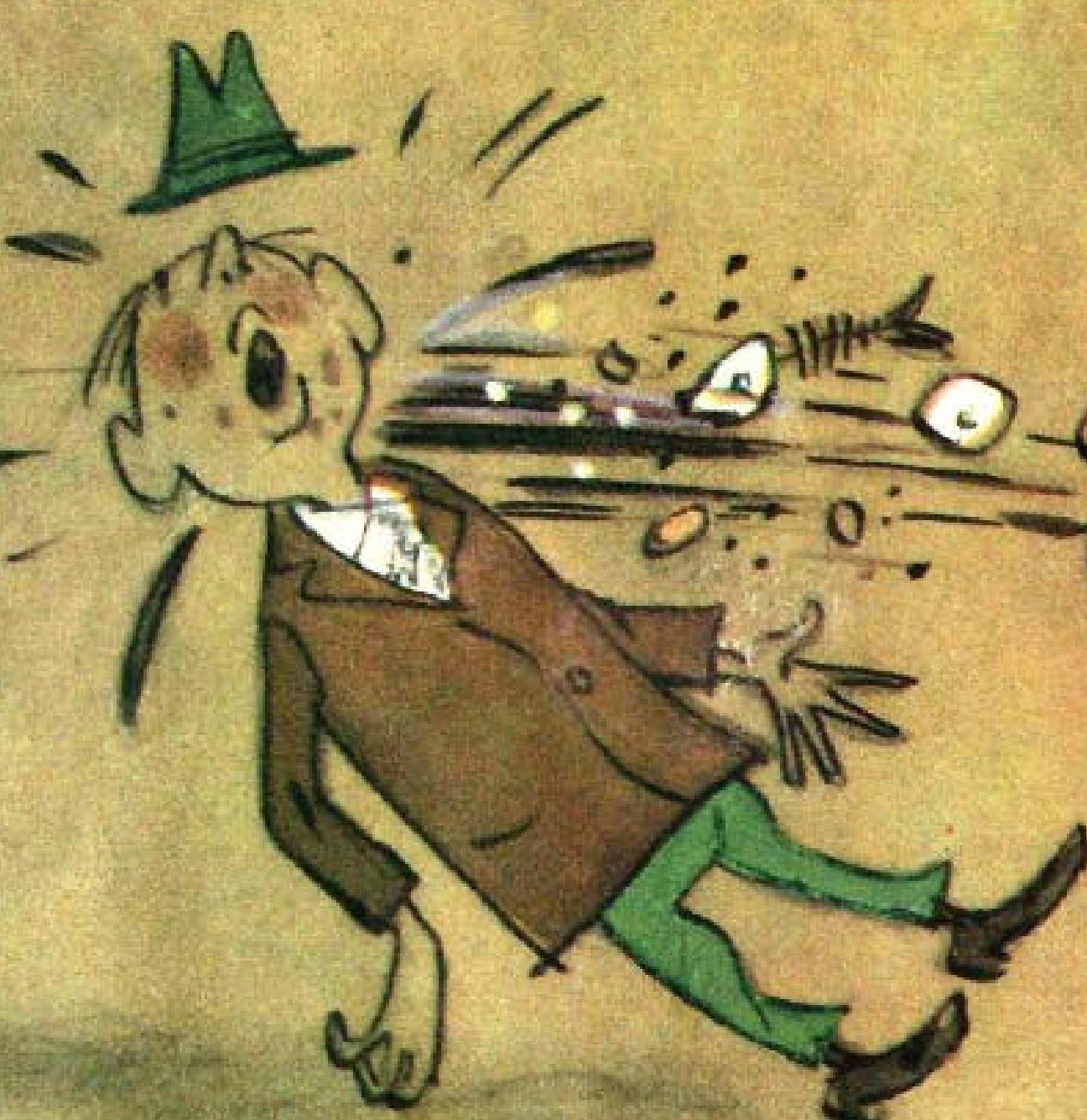
③ Все перекрутів

② Злий критик повисмикував
з неї шматки.

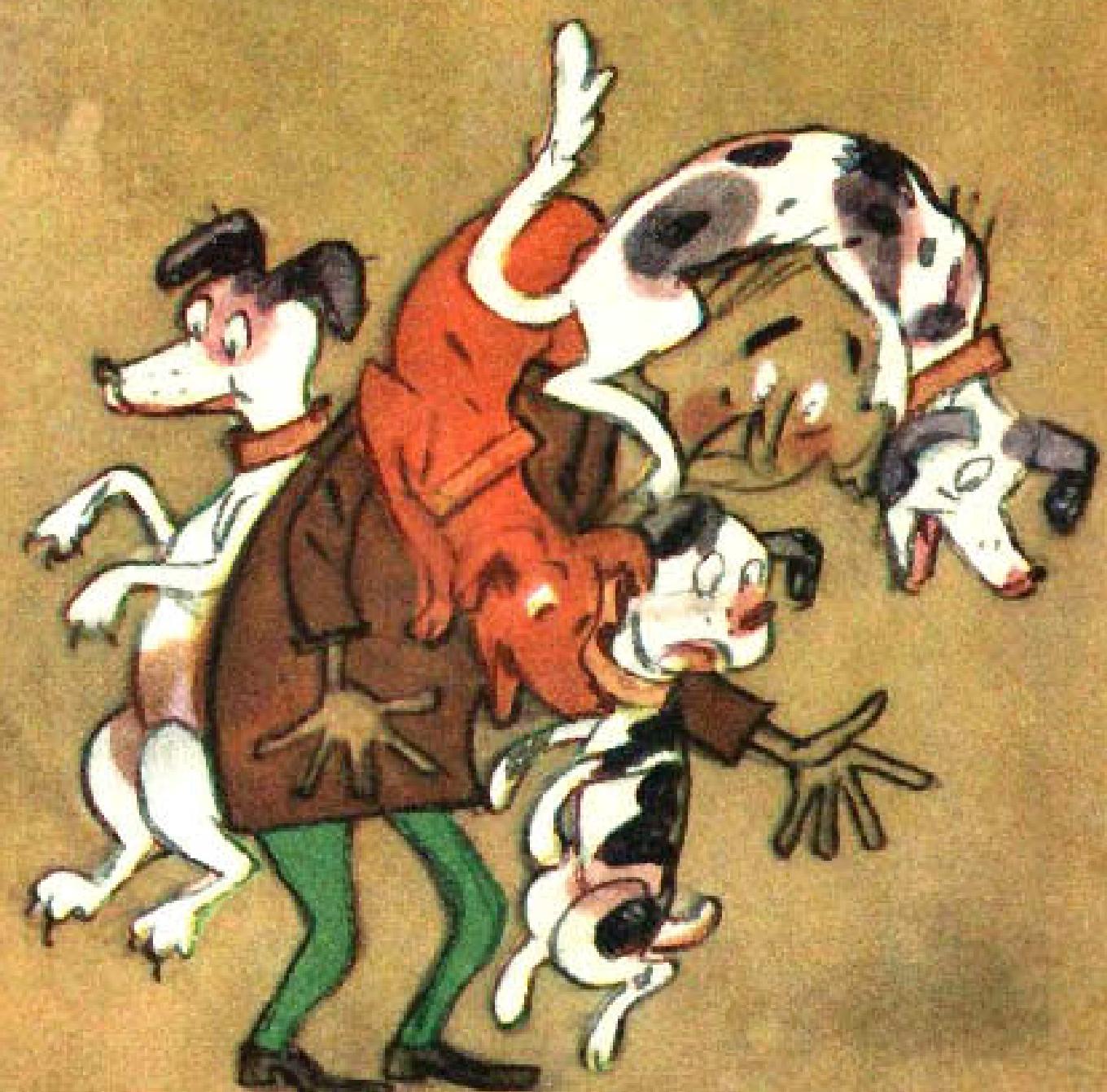
⑤ і розбив книгу в друзки

⑦ ОBLIV ЙОГО ПОМЯМИ

④ Пришив дяді смертні ГРИХИ

⑥ Потім навішав на дядю
всіх собак

⑧ і змішав з грязюкою.